

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

החיים יודעים

מציאותו יתברך, זו היא "טומאת מת". כי מי שהוא "חי" כלומר שהוא תופס את עצמו כראוי הרי שכל הסתכלותו על מה שמחוצה לו היא הסתכלות של "חיים".

"בברכות (לח ע"ב) מובא הפסוק: 'החיים יודעים שימותו', וזה עולה על הצדיקים שגם אחר מיתות קרויים חיים, כי עוד בחיותם בעולם הזה יודעים הם שהוא עולם עובר, ומאידך יודעים הם גודל חשיבות העולם הזה שכאן אפשר לרכוש חיים נצחיים ע"י קיום התורה והמצוות, והדבקות בה', שבעצם הוא עולם חשוב מאד, כי כאן אפשר להשיג דבקות בהש"ת, ועל אחת כמה וכמה לעתיד לבא בעולם הבא" (יומם, תשע"ו).

כלומר, הם "חיים" במותם כיון שהם חיו בחייהם, כיון שהם יודעים שימותו מצד גופם-בגדם. הרי שעיקר תפיסת חייהם היא במה שמחיה את הגוף, שהם החיים עצמם, אותם חיים שאין בהם מיתה, וכל אחד יכול ליכות בזה. ואלו הם?

"חיים נצחיים הוא רק להש"ת, ומי שנכלל בו, חי חיים נצחיים כמוהו" (ליקו"מ ח"ב ס" ע"ב) ...מכיון שהקב"ה חי לנצח והוא מאמין בו ודובק בו ית', אזי גם חיו חיים נצחיים הם, וגם בהיותו בעוה"ז - לכל מראה עיניו הוא רואה רק חיים, כי הוא רואה את כל הבריאה במבט של חיות, יש בורא עולם המהווה ומחיה את כל הבריאה, והכל נכלל בו, והכל חי, וגם הוא עצמו בכלל זה" (ונכת"ב ח"ב, יב).

אולי זו הסיבה שדווקא בפרשה העוסקת בהיטהרות מטומאת מת, בו שורפים את הפרה האדומה המרמזת על שיא הגשם ומשליכים את אפרה אל ה"מים חיים", דוקא בפרשה זו מתגלה לנו מהותם של מות הצדיקים אהרן ומרים, שהיתה "על פי ה'", וכמו שמבאר רש"י שזכו שני צדיקים נשגבים אלו למיתת נשיקה, והיינו לא רק שלא מתו אלא שזכו להגיע לשיא תקוות החיים, להידבק כביכול בבורא ב"ה שאין לך חיים יותר מלהכלל בחי החיים באופן כה נעלה ונשגב.

מאז מוצאי שבת לא הפסיק הילד את בכייתו, בטוח היה שמסתירים ממנו את הנורא מכל אשר לא העיז להעלות על דל שפתיו.

ודוקא לקראת שבת כשהאב חזר לביתו ואמו קיוותה כי דמעותיו יפוגו, נתקף הילד בחרדה גדולה ונוראה אשר איש לא הצליח להבין את מקורה.

רק לאחר שמחנכים בעלי נסיון הצליחו לחזור ללבם, התגלה הסוד הנורא; האב שרגיל היה לעזוב את ביתו מידי יום ראשון ולחזור אך לקראת שבת, עזב באותו שבוע את ביתו כבר במוצאי שבת, ותחת לקחת עמו את מלבושי החול כהרגלו מידי יום ראשון, הלך עם מלבושי השבת.

משגילה הילד מאוחר יותר את מלבושי החול מונחים בגפם על מקומם בעוד שאת האב לא ראה בלכתו, הסיק בתום לבו כי כנראה אירע הנורא מכל, שהרי לדידו הלבוש הינו חלק מהאב, ואם הלבוש כאן ללא האב הרי שבוצעו שבת חיים לכל חי ועל זה היתה בכייתו הנוראה. זו גם היתה כמובן התקפת חרדתו כשראה בערב שבת את המת נכנס הביתה כבחיים חיותו.

לא נכחד אם נודה כי הסתכלות טיפשית זו הינה נחלת כל המין האנושי כשהוא רואה גוף עזוב מנשמה, וכי נוכל לתאר לעצמנו איזה חרדה תתקוף אותנו אם תתגלה לנגד עינינו נשמה נטולת גוף, וכי לא נדמה לאותו ילד מותקף חרדה, וזאת גם לאחר שכבר למדנו המחנכים חזר ושוב שהגוף הינו בסך הכל 'בגד ותו לא, ובכל זאת עדיין תהיה זו הפתעה מחרידה.

וזאת משום שאצל המין האנושי המושג "חי" שמור לכל מי שמצליח לנענע את גופו-בגדו, לעומת ה"מת" שפירושו גוף ללא תנועה.

כדי לבגר את הילד שבקרבנו לא די בידיעות גרידא, אלא שבקראנו פרשת טהרה עלינו לכוון לטהר את עצמנו מטומאת מת אשר ממנה נובעת הסתכלות שגויה זו. ההסתכלות על העולם בצורה חיצונית שאינה תופסת כמציאות את המציאות הרוחנית שהיא החיות הפנימית של העולם שהיא

• שאלה • אני מרגיש יובש וקריחות באידישקייט, מהיכן ואיך לוקחים חמימות והתלהבות לעבודת ה'?

תשובה: אם הנך קר מטבעך, וגם בגשמיות הנך חסר חמימות ורגש. אז כמו שאינך עוצר את החיים הגשמיים בגלל זה, כך אין לך לעצור את עבודת ה' בגלל שהיא בלי חיות, תמשיך לעבוד את הש"ת כפי טבעך.

אבל אם בגשמיות הנך מלא חמימות ורק ברוחניות אתה מרגיש קרירות, הנה לשם כך יש לנו את כל לימודי הצדיקים, "דער בעל שם הקדוש", "דער הייליגער רבי", "די הייליגע ספרי חסידות", המלמדים אותנו איך להכניס חמימות לעבודת הקודש.

• שאלה • ואם לא מרגישים טעם בספרי חסידות?

תשובה: אין מציאות שאדם לא ימצא חיות בשום ספר, יש כל כך הרבה ספרים, כל כך הרבה סגנונות, יש שהם יותר לומדיש, ויש שהם יותר בפשטות. אפשר גם ללמוד הספה"ק "סיפורי מעשיות", שם מלובשים לימודים עמוקים ונוראים בסגנון פשוט השווה לכל נפש. אם האדם חפץ באמת הוא ימצא בסופו של דבר את הסגנון הישיר ללב.

• שאלה • איך זוכים להרגיש טעם בתורה?

תשובה: התורה היא הרי מתוקה בעצם, אם תלמד לאט ותבין היטב מה שאתה לומד, ותחזור על לימודך ותזכור, בודאי תרגיש את טעם התורה.

וכי נוכל לתאר לעצמנו איזה חרדה תתקוף אותנו אם תתגלה לנגד עינינו נשמה נטולת גוף

עוצם מעלת עבודת ה' בשמחה

מתוך שיחה לחבורת בחורים משיבת מיר - ב' סיון תשפ"ה

להקב"ה, לב אוהב ונעים להשי"ת, שהוא נותן לי כל מה שאני צריך, ולכן אני אוהב אותו ומודה לו, ואני נשמר שלא לצערו בעוונות ח"ו, כי יזכור שיש לנו א גוטער גאט (א-ל טוב), א גשמאקער גאט, ועי"ז יזכה לקיים 'ואהבת את ה' אלקיך', האהבה הזאת מכניסה שמחה בכל החיים ובכל דרכי העבודה, כמו שנאמר 'עבדו את ה' בשמחה'.

בצד הימין זוכים להמתקת הדינים

כך אומר דוד המלך ע"ה 'עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, כשהולכים לצד הימין [שמחה ואהבה] יש לסט"א פחות ופחות קטרוגים, גם כשאין 'אור גדול', במעט דעת ושכל נזכה לחיות חיים של אהבה, להסתכל על כל אדם בשמחה, ולהודות להשי"ת שיש לי חבר טוב, ואני יכול ללמוד שטיקל גמרא. ע"י ההודאה והשמחה הוא אווזו עצמו בצד הימין, והביטוי הוא בברכה בכונה, וזה מתפשט בכל מהות חייו.

הבה נקבל על עצמנו מכאן והלאה לברך כל ברכה בכונה, מלה במלה, שיהיה בתוכה נקודה של אהבת ה'.

איך זוכים לאהבת התורה?

כשאין לאדם תורה, מה יש לו לחפש בחיים? תאוות מזוהמות! במה הוא עסוק? בכל דבר איסור! הרי אדם הוא מהות של "בר דעת", חי עם דעת, ושמח שהוא נולד, ועושה נחת רוח להקב"ה, ומקיים מצוותיו הן בין אדם לחבירו והן בין אדם למקום, ויודע בעבור מה הוא בעולם.

זוהי היא הרי שמחה שאין לשער ולתאר, כל העולם אינם יודעים בשביל מה הם כאן בעולם, לא יודעים מה לעשות בחיים, לנו יש ידיעה ברורה מהקב"ה ע"י משה רבינו מה לעשות תמיד, מצות דאורייתא, מצות דרבנן, זוהי התורה שקבלנו מסיני. אשרינו מה טוב חלקינו.

השי"ת יעזור שמכאן והלאה תזכו ללמוד בשמחה ולהתפלל בשמחה, וביחוד לברך כל ברכה במלה במלה בכונה, והמברך יתברך בעזר השי"ת.

עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה. מרן האריז"ל זכה למדרגות גדולות מאד, היה צופה מראש העולם ועד סופו ברוח הקודש במדרגה נוראה מאד, היה רואה על כל אדם כמה פעמים היה מגולגל בעוה"ז ואיזה מצוות ועבירות עשה כל ימי חייו, ועוד כהנה וכהנה. הוא היה מיחידי הדורות והאיר לו כל היהדות באופן מופלג מאד.

כששאלו אותו האיק זכה למדרגות רבות כאלה, השיב שהיה מקיים כל מצוה בשמחה רבה, ועי"ז נכלל בו שמחה מכל המצוות, וזכה למה שזכה.

וכן הוא בעבודת ההודאה, בכל הודאה נכלל כל ההודאות, כשאדם מודה להשי"ת על דבר, כלול בו כל ההודאות. כשמודה להשי"ת על שנתן לו אוכל ושתייה, ונתן לו את התורה"ק, והוא זוכה ללמוד תורה ב"ה, וכהנה וכהנה. זוהי פעולה לא רק על הדבר הפרטי הזה בעצמו, אלא על הכלל כולו.

כל הודאה פרטית כוללת הודאה כללית

עלינו לעסוק בהודאה, להודות לו ית' מעומק הלב, בלב שלם, כשמברך 'המוציא לחם מן הארץ' יודה וישבח להשי"ת שהוא המציא לו את הלחם הזה, החיטים האלה נבראו באדמה ויצאו מן הארץ, ועברו עליהם כמה וכמה דברים עד שהגיע לשלחנו גישמאקע פרוסת לחם, וכהנה וכהנה, כשמתבונן שיש לו בית וילדים ב"ה, צריך שיהיה הלב מלא הודאה.

הביטוי של הודאה הוא על ידי הברכות הפרטיות שמברכין מעומק הלב, אך נכלל בהם ברכה כללית על כל החיים ומלואם, על הנשימה, על התורה, התפילה, הפרנסה, ועוד כהנה וכהנה. אבל הביטוי הוא באמירת ברכה בכונה, זהו הנקודה הכללית.

ולכן אנו צריכים לקבל על עצמנו דבר אחד, לברך כל ברכה במלה במלה בכונה, זה דבר קל ופשוט מאד. ועי"ז יתבטא הלב שלנו בהודאה להשי"ת על כל דבר, על ילדים על נכדים, על אחים ומשפחה, על השפע של אכילה ושתייה, על דירה וכל טוב.

הנקודה של ההודאה מתגלה כשמקיימים תקנת חז"ל לברך ברכת הנהנין. אבל השורש הוא להרגיש געשמאקע הארץ

זאת התורה אדם

התורה הק' היא כללות גדולה מאד, שבכל פרט כלולים ענינים רבים בלי סוף; וכן בכל מצוה ממצוות התורה - כל מצוה כלולה מכמה וכמה מצוות, ובכמה מצוות אנו מוצאים הלשון ש"תרי"ג מצוות תלויים בה". וכן הוא בכל דבר שבקדושה שנכללים בו דברים הרבה.

כמו כן ע"י כל מידה טובה שהאדם קונה, הוא מקבל אחיזה בטוב, ומעורר בעצמו משיכה לרכוש עוד ועוד מידות טובות. וכן על ידי כל ריחוק מרע שהאדם זוכה לו, הוא משרה על עצמו קדושה, ומעורר רצון בעצמו לפרוש יותר מהרע, וזה ביאור דברי רז"ל (אבות ד, ב) "מצוה גוררת מצוה".

ובנגלות התורה רואים זאת להדיא איך כל ענין מתקשר להרבה ענינים ע"י ה"ג מידות שהתורה נדרשת בהם.

והנה בנין התורה הק' ע"י ה"ג מידות הוא בבחי' "זאת התורה אדם" (במדבר יט, יד) - התורה דומה לבנין האדם, אשר הוא בנוי מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, ובכל אבר ובכל גיד גנוזים וטמונים מאות ואלפים רבים של פרטים רחניים וגשמיים, והם פועלים הן מכח הפלאות שמייצר כל אבר בנפרד, והן בכח הפלאות של התקשרות כל אבר לכלל האברים - כן מקושרים כל תרי"ג המצוות שהם כנגד האברים והגידים בקשר נפלא שאין כמוהו.

(הכנה לשבועות שנת תש"ס לפ"ק)

'באר הפרוה שרים'

רבינו מבאר (ליקו"מ תנינא ס"ו ז') דמנהיג צריך להיות רחמן, לרחם על כל אחד כפי מה שהוא צריך, דיש בעם ישראל בעלי מדריגה המכונים 'דרי מעלה', וכמו כן יש פחותים מהם במדריגתם ונקראים 'דרי מטה', ולשניהם צריך הצדיק להורות הדרך ילכו בה, אך כל אחד מהם באופן שונה, ואף הפוך זה מזה: לדרי מעלה צריך הצדיק להראות שאינם יודעים כלל בידעיותו יתברך בבחינת "מה חמית מה פשפשת" (הקדמת הוזהר ד' ע"ב) בבחינת "איה מקום כבודי", דהינו שמראה להם שגם לאחר כל ההשגות שהשיגו עדיין לא התחילו להשיג כלל. וידיעה זו שאינם יודעים את ה' נותנת להם התעוררות והתחזקות להתחדש מחדש בעבודת ה', ולעבדו מתוך חיות מחודשת, להתעלות מעלה מעלה, לאהבה וליראה אותו יותר ויותר.

ומובא באוהב ישראל (ראה ליקוטים חדשים) גבי אברהם אבינו שהכיר את בוראו בן ג' שנים כמובא במדרשים, ומאידך יש מדרש פליאה שם מובא שעד הגיעו למ"ח שנים עבד ע"ז. ומבאר דאכן הכיר את הבורא כבר בג' שנים, ובוודאי הלך ללמוד אצל שם ועבר, ונתעלה אצלם מאד, בתורה, בעבודת ה', ואהבת הבורא, אבל כשהגיע למ"ח שנים "הציץ עלי בעל הבירה ואמר לו אני בעל הבירה", ואז נפתח לאברהם שפע של נבואה וקיבל השגות גבוהות מאד עד שנתבשר בעבודת ה' הקודמת שלו, והייתה עבודתו הקודמת זרה לפניו מגודל השגתו שהשיג בהשי"ת.

וכן מובא בלקו"מ (ע"ב תנינא) על הפסוק "באר הפרוה שרים" (במדבר כא, יח) דבכת שיעולים למדריגתם ע"י הצדיק יש להם בושע מעשייתם הקודמת, ומתחילים כעת לשוב ולהתחדש ולעבוד את השי"ת מחדש, וזהו תוקף הגילויים שמגלה הצדיק לדרי מעלה, שע"י עולים הם מעלה מעלה.

(חזו"מ סוכות שנת תשנ"ו לפ"ק)

פתיחת שערים

ועוד ישנם אנשים שיש להם כבר התעוררות לתשובה, אך הם אינם הולכים בשער התשובה השייך להם, הם אינם צועדים בדרך התשובה בשייך להם, אלא הם עובדים את השי"ת כמו אדם זה וכמו אדם אחר, אין הם עובדים את בוראם כפי התעוררות ליבם ונשמתם, הם אינם מרגישים את השי"ת בגוון המיוחד להם.

ואת ועוד יש והאדם כבר הולך בדרך והשער השייך לו, אך השער סגור, כי ישנם מקטרגים המקטרגים עליו ומונעים ממנו להיכנס בשער התשובה השייך ומיוחד לו.

פתיחת הלב והשערים

ובזה בא רביה"ק ומגלה לן גילוי נפלא בכוח סגולת וקדושת ספר תהלים! שוהי מעלתו הנפלאה, שכאשר איש ישראל יהיה שוקד על ספר תהלים ומזמוריו, אזי גם אם אין לו שום התעוררות - הוא יזכה לקבל התעוררות! אם יעמוד על עמדו בעקשנות לעסוק בתהלים ובמזמוריו ופסוקיו הקדושים - יפתחו לו שערי הלב ויתעורר לבו להשי"ת! כי כאמור הוא נאמר ברוח הקודש גבוה מאד לכל אחד מישראל עד סוף כל הדורות!

וכמו כן מי שאינו יודע השער השייך לו - המענה לכך הוא ספר תהלים. ומבאר רביה"ק שישנם מ"ט אותיות שבטי י"ה, וכל אחד מישראל יש לו שייכות לאות של שבט מסויים (כענין האותיות החקוקים על החושן). וכאשר מאיר לו האות השייך לו, אזי הוא לומד ועוסק בתורה כפי שורש נשמתו, הוא מתפלל להשי"ת כי שורש נשמתו, הוא חוזר בתשובה ועוסק בעבודת השי"ת כפי שורש נשמתו, כי האות שלו מאיר.

ולזה מסוגל ספר תהלים, שיאיר האות השייך לו, והאדם יקבל את ההתעוררות השייך לו בפרטיות! להרגיש את השי"ת כפי שורש נשמתו! כפי הטעם המיוחד לו! כפי הגוון והבהירות שלו! כי כל אחד מישראל הרי יש לו שורש נשמה אשר על ידו הוא יכול להכיר את השי"ת בהשגה ובחן של אמת השייך רק לו!

ושוב כאשר האדם כבר יודע את השער והדרך שלו, מסוגל ספר תהלים לפתוח את השער שלו, שיוכל להיכנס אליו ולעבוד את השי"ת כפי דרכו ושורש נשמתו!

אלו הם שלוש הסגולות של ספר תהלים, הן שמעורר את האדם לתשובה, והן שמורה לו הדרך והשער של תשובה השייך לו, והן שאם וכאשר ישנם חלילה קטרוגים למעלה שלא לפתוח לו את השער, מסוגל ספר תהלים לפתוח השער לפניו!

תמצא עצמך בתיבותיו

ורביה"ק מפרש שם שהוא לכל אחד מישראל ממש! דאס איז פאר יעדן איד! כל אחד מישראל 'עד סוף כל הדורות' יכול למצוא את עצמו בתוך פסוקי התהלים, הוא וכל מעבריו ועניניו! הוא יכול למצוא את עצמו עם כל מלחמות היצר שיש לו, למצוא את עצמו עם כל מעברי חיי ברוחניות ובגשמיות - אלץ וואס ליגט אין די פנימיות פנימיות הלב קען מען געפונען אין תהלים! כל מה שמונח בפנימיות פנימיות הלב - על הכל יכולים למצוא פורקן בספר התהלים!

ואף אם האדם אינו מוצא את עצמו בפסוק זה - ימצא את עצמו בפסוק אחר, ואם לא במזמור

יש אנשים
שאין להם כלל
התעוררות
לתשובה, הוא אינו
שם לבו שעליו
לעשות תשובה,
ולולי זאת הרי
כאשר יבא לאחר
שנותיו לעולם
הבא יצטרך
לעבור חז"י יסורים
קשים ומרים

זה אזי במזמור אחר, אם לא היום אז מחר, אך למעשה יכול כל אחד מישראל למצוא את עצמו ואת מצבו ולהוציא את רגשי לבבו בתוך ספר התהלים!

התעוררות לתשובה

ולמעשה במזמורי התהלים ישנם כמה דברים נפלאים וסגולות. רביה"ק מבאר (שם), שאף אם אין לאדם שום התעוררות לתשובה, לבו חתום בלי שום התעוררות, מוחו אטום ואין איתו יודע עד מה, אם מחמת מעברים ברוחניות או מחמת מעברים בגשמיות, אזי יהא רגיל באמירת תהלים, ואז יפתח לבו להתעורר להשי"ת.

ומדגיש שם רביה"ק, שישנם כמה דרגות בזה, יש אנשים שאין להם כלל התעוררות לתשובה, הוא אינו שם לבו שעליו לעשות תשובה, והרי האדם כל זמן חיי חלדו עליו לעשות תשובה, ולולי זאת הרי כאשר יבוא לאחר מלאות שנותיו לעולם הבא, יצטרך לעבור יסורים ועונשים מרים למרק עוונותיו וחטאיו, רחמנא ליצלן.

מעט היותה שם אני

הכתוב אומר (שמואל-ב כג, ב) שדוד המלך ע"ה אמר "רוח ה' דבר בי ומלתי על לשוני", זאת אומרת שספר התהלים שדוד המלך אמר, נתמלא ב"רוח ה'", ברוח הקודש מהשי"ת. ואלו התיבות יצאו מפיו - "ומילתי על לשוני". 'ומילתי' - היינו הדיבורים של השי"ת יצאו מפיו של דוד המלך!

ואיתא בגמרא (ברכות ה.) על הפסוק (שמות כד, יב) "וַאֲתָנָה לְךָ אֶת לֶחֶת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר קְתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם". ש"לוחות" - אלו עשרת הדיברות, ו"תורה" - זו מקרא, "והמצוה" - זו משנה, שהמשנה מפרשת את מצוות התורה, "אשר קתבתם" - אלו נביאים וכתובים, "להורותם" - זה גמרא, 'מלמד שכולם ניתנו למשה מסיני'!

ורש"י מפרש על הפסוק (מלאכי א, א) "מִשָּׁא דְבַר ה' אֶל יִשְׂרָאֵל בֵּיד מְלָאכִי"; מהו ה'משא' אשר ביד מלאכי. אלא שכל נשמות ישראל עמדו לרגלי ההר במעמד הר סיני, וכמו שכתוב (דברים כט יד) "אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנֶה פֶה וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֶה", וכל הצדיקים שבכל הדורות אשר צריכים לגלות את התורה, קיבלו נשמותיהם הכל בהר סיני, וזה לשון רש"י: "ביד מלאכי" - כבר היה מסור בידו זה ימים רבים. מכאן דרשו רבותינו בברייתא דמכילתא, שכל הנביאים עמדו על הר סיני ושם נמסרו להם הנבואות. וכן (ישעיה מח) אומר "מִצֵּת הַיּוֹתָה שֵׁם אֲנִי, וְעַתָּה אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם שְׁלֹחֲנִי". וכבר אמרו חז"ל (מדרש רבה ויקרא פ"ר כ"ב, פס' א') שהשי"ת הראה למשה כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש.

ונמצא לפי זה שבמעמד הר סיני כבר קיבלו הנשמות את התורה שהם צריכים לגלות, ואחר כך בחיים חיותם נתלבש בהם רוח הקודש כדי שיוכל להוציא ולגלות את דברי התורה לפי דרגתו, ודוד המלך זכה לגלות את ספר התהלים שזהו תורה שבכתב.

אב לבעלי רוח הקודש

בוזר הקדוש איתא (ראה זוהר הקדוש, הגהות מהרח"ו על זוהר, ושם בשם מורי ורבי האריז"ל, פ"ר בא, דף לט), שכמו שמשנה רבינו היה אב הנביאים (מגילה ג"ג ב), כך היה דוד המלך אב לבעלי רוח הקודש!

רביה"ק אומר (ליקו"מ תניינא סי' ע"ג), שדוד המלך אמר את ספר התהלים "ברוח הקודש גבוה מאוד!" דער תהלים איז ברוח הקודש! וכדאיתא במדרש "שוחר טוב" (תהלים יח, א): "ר' יודן בשם ר' יהודה אמר, כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכנגד כל ישראל וכנגד כל העתים אמרו". לכל הדורות ולכל הזמנים!

סוד ועבודת פרה אדומה

ב"ה יום ג' לסדר ראה וגו' את הברכה אשר תשמעון תש"ל ירושלם עיה"ק ת"ו בב"א.

(פיט לפרשת פרה), כלומר, לאנשים פשוטים זה מטהר, ולאנשים קדושים וצדיקים זה מטמא.

לכן אין ליפול מה שרואים בספרים הקדושים גודל הפגם של פניות, כי הם דבר מעצמם ומדריגתם, ואנו צריכים רק לדעת את כל זה איך שצריכים לעבוד את בוראנו, וכן על מה לצעוק להשי"ת, אבל אין ליפול מזה כלל. ויש לזרוק את השטותים שרוצים לעשות את האדם בעל מדריגה בפעם אחת שהם דברים שצריכים לעמול עליהם כל הימים, לומר הרבה תהלים וליקוטי תפילות ושיחה בינו לבין קונו.

ורבינו הק' בסי' נ"ה בלק"מ מדבר מתפילה, על הקולות מהקליפות ששומעים בעת התפילה - מביא שם התיקון של סוד פרה אדומה על כל ענין התפילה. וכתב שם שיש קול שמבלבל להאדם, שנקרא "יקול פסיל ברב דברים" (קהלת ה, ב) - ברוב הנהגות ואמונות כוזבות.

והתיקון לזה, כותב רבינו, היא ה'שחיטה' (מעבודות הפרה האדומה), ומביא מהפסוק: "וְשַׁחֲטָה שְׁטִים הַעֲמִיקוּ" (הושע ה, ב). ואמרתי ביאור בזה, שכל הבלבולים, שאינם אלא שטותים, אי אפשר להפטר מהם אלא ע"י בחינה שישחוט אותם, כלומר לא לפחד מהם, וגם לא להתכונן בהם, ולבחור תמיד את הדרך שיש בה יותר חרות המוחין ושמחה, ואילו להפרעות הפנימיות יקדיש זמן מיוחד לשוח עליהם לפני קונו, ובוה יוצאים לכל הדעות, כי ע"י נשארים לפחות בן אדם, כי העצבות הורגת את האדם.

ורבי אלי' חיים רוזין היה אומר על "האי גלא דמטבע לספינתא מתחזי כי צוציאת דנורא חוורתא" - שכשהבעל דבר מתלבש במצוות, ומכ"ש במצוות ה"עצבות", אזי הוא מטביע לגמרי את כל הספינה (כלשון רבב"ח האי גלא - מטבע לספינתא).

יעקב מאיר שכטער

ובענין הבלבולים שלך, זה רק פסולת ושמרי המוחין. רבינו מדבר מזה בשיחות הר"ן (אות נא בסופו), שצריכים לזה סייעתא דשמיא או יגיעות רבות, או שניהם יחד. עכ"פ תדע שזה מהסטרא אחרא, ואינן אלא קליפות, ותזרוק אותם, ואל תחפש שלימות. כי אי אפשר לילוד אשה להתקרב להשי"ת כי אם שמקודם יהיו לו פניות וגיאות (כי הם באים בהכרח משמרי המוח כנ"ל) ואעפ"כ יעבוד אז את בוראו. ומה שהקליפות, שהם הפניות והגיאות, מבלבלים אותו, אין זה ענינו, אלא הוא יעשה את שלו, וממילא הטוב ישאר והרע יתבטל. ושלמות תחפש בעת ההתבודדות, ואז, ג"כ במידה ובהדרגה, תעשה מחאה ותשיח לבך לפני השי"ת על כל זה. ודייקא ע"י יכולים להתקרב להשי"ת.

ורק לא להטעות את עצמו, אלא לדעת האמת שיש לי גאות ופניות. ואעפ"כ אני צריך להיות בשמחה, כי כן מוכרח להיות, ואי אפשר לגשת אל הקדושה בלי המעבר הזה. והעיקר לדעת שזה דבר פסול אבל אין זה פוסל את התורה והמצוות! כי השי"ת יודע פנימיות נשמת איש הישראלי.

מרבי צדוק מלובלין ראיתי (ע"י פרי צדיק לפסח סוף אות כט), שזה מה שהאדם ניצל מכמה עבירות בגלל הגיאות שבו, וזהו החלק הטוב שברע.

מהבעש"ט הק' מובא, שבתחילה אין לעסוק בעבודת ה' בצנעה, ולא להסתכל על הפניות שנופלים עליו, כי אם אחר זמן. כי אם יתחיל תיכף להסתתר יהיה זה בבחי' 'מתוך לשמה בא שלא לשמה'... והבן כל דבר לפי הענין.

ומהתולדות מובא (ע"י ויגש ויקרא אמור חקת ועוד), שלעסוק בעבודת ה' עם פניות וגיאות, זה בחי' "מטהר טמאים ומטמא טהורים"

סיפורים ולקחיהם | נפשות חסידיות

מאת מו"ר שליט"א

בספר הקדוש הזה צריכין לבלות הימים והשנים, ראוי שיהיה בכריכה מפוארת...

עוד מעשה ביהודי פשוט מעדת הכורדים בשם 'משה', אשר לפרנסתו היתה לו עגלה והיה נושא חפצים ממקום למקום.

בכל יום בשעותיו הפנויות היה משה נכנס לבית מדרשו, והיה אומר ליקוטי תפילות בבכיות נוראות למשך זמן רב. ופעם עקבתי אחריו לראות כמה זמן זה נמשך וראיתי שנמשך שעה ושעתיים ושעתיים וחצי... אם היינו שומעים על איזה אדם מו"ר או ראש ישיבה שאומר בכל יום תפילות בבכיות נוראות אז היו עושים מזה עסק גדול בכל הכתבי עת... וכאן זכה לזה אדם פשוט ביותר על ידי הספר הקדוש ליקוטי תפילות.

כידוע הספה"ק ליקוטי תפילות, כוחו עצום לרחוק ולזכר נשמות ישראל. יש בו כאלו ביטויים של השתפכות הנפש, אשר האדם לבדו במשך כל שבעים שנותיו, לא היה מצליח לבטא כך את מעמקי נפשו לפני ה'.

אל ר' יחיאל גרינוואלד ז"ל הגיע פעם יהודי ספרדי לרכוש ליקוטי תפילות, ובדק הכריכה של דפוס אחד ולא הוטב בעיניו, הביא לו ר' יחיאל ליקוטי תפילות עם כריכה אחרת וגם זה לא הוטב בעיניו, עד שאמר לו ר' יחיאל: קח את הדפים ולך לכוון אותם כפי דעתך ורצונך אצל כורך ספרים.

הלך היהודי וכרך את הספר בכריכה נאה מעור משובח ביותר, ושב אל ר' יחיאל להראות לו את הספר, כשהוא נענה; הלא

כשלג
לבינו

עלינו לנצל
כל שינוי
ומאורע
בחיינו -
להתחדשות
והתחזקות
בעבודתו
יתברך!

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

ניצוץ
אחד!